

Идентичност, облик и личност Тодор Велчев, сдружение ХАРТА

1. Разгледахме историческите промени в начина на мислене и светогледа като постепенно изместване на Бога от цялостната картина на света, от ролята Му на гарант, че можем да познаваме нещо истински. Погледнато от друг ъгъл, това е и промяна във възгледа за човека и неговия живот: от играчка в ръцете на неведоми космически сили през изпълнител на Божията воля към „ковач на собствената си съдба“. Общото между тези иначе толкова различни разбирания е постулатът, че човекът е разумно същество, което търси Истината за себе си и за света.

Призвание: дали съм намерил точното си „място в живота“; дали професията ми наистина съответства на това, което е заложено в мен; дали е част от мисията, която трябва да изпълня?

Светоглед: дали съм си изградил цялостна картина за света, чиито отделни части не са в противоречие? Обяснява ли тя света такъв, какъвто го наблюдаваме?

Характер: Отразява ли моето поведение това, което съм в действителност? Преодолявам ли в себе си отрицателните неща и влияния; владее ли се; мога ли да вземам отговорни решения в трудни моменти?

2. Отстраняване на въпроса за Истината от дневния ред на обществото. В това отношение историческата ситуация от времето на Пилат и Исус се повтаря. В разговора им Христос се позовава на общочовешкия стремеж към Истината, а Пилат изобщо се пита дали този въпрос си струва да бъде поставян. Следва период от около 2000 години, през който търсенето на Истината и ожесточените борби в нейно име преобладават. Дойде време от думите на Пилат да се премине към дела.

Радикалното съмнение в човека като носител на Истината. Нещо повече, човекът вече не се възприема като „твърдо образувание“, като обект, който в същността си остава без промяна, каквото и да се случва с него и около него.

Идентичността вече не е просто това, което се научава за човека от първо запознанство, но и *единственото*, което може да се научи за него. Поне единственото сигурно. **Човекът е „черна кутия“ с идентичност като обвивка.** Идентичността не е нещо, чрез което разпознаваме самия него, а по-скоро начина му на живот и групата в обществото, от която е част.

3. Отстраняване на въпроса за Истината от дневния ред на обществото.

4. Дали просперитетът може да бъде цел и смисъл на живота ти? Прави ли те постигнатата сигурност щастлив? И най-важният въпрос: дали това си наистина Ти? (Не живееш ли нечий чужд живот?) Насадената идентичност води до обезличаване. Разрушителният кръг „идентичност – език – власт (пари)“ посява недоверие в човека по принцип и, следователно, убива нормалното общуване.
5. Не общите нужди и стремежи свързват или могат да свържат хората истински, а **общата им дълбока и уникална същност**. Тази същност не може да се сведе до човешките нужди, макар че ги включва; нещо повече е от конкретната идентичност, макар че всеки човек се стреми да открие своята идентичност; запазва се неизменна, ако и нашият облик и идентичност да търпят промени с времето. Тази неповторима същност се нарича личност и е конкретният образ на Създателя, присъстващ у всеки човек.
6. Неповторимо съществуване („И човекът стана жива душа“)
Отговорност за живота и решенията (Едем)
Претворяване на реалността („обладейте земята“)
Общуване с други личности („подходящ помощник“)
Способност да издигнеш другия („кост от костите ми и плът от плътта ми“)
Творене на нови личности („плодете се и се множете“)
7. Преодоляване на естеството („Няма по-голяма любов от тази да дадеш живота си за приятелите си“)
Делото на спасението се състои в свободната саможертва на идеалната Личност: Христос. Резултатът е обновената личност на всеки вярващ. (Кол. 3:10)
Идентичностите се сменят, но личността се обновява – възстановяване на Божия образ и радикално преустройство на естеството (освещаване)

*Конспект на дискусиата, състояла се в I ЕСЦ, София,
18 май, 2008 г.*